

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ЗИЦ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 29570/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

4 ЖОВТНЯ 2005

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у статті 44 § 2 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням

У справі “Зиц проти України”,

Європейський суд з прав людини (Друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

пан Дж.-П. Коста (Mr J-P. Costa), *голова*,
пан І. Кабрал Барreto (Mr I. Cabral Barreto),
пан В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом (Mrs E. Fura-Sandström),
пані Д. Йочене (Ms D. Jočienė),
пан Д. Поповіч (Mr D. Popovič), *судді*,
та пані С. Долле (Mrs S. Dollé), *секретар секції*,

після обговорення у нарадчій кімнаті 13 вересня 2005 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте в той день

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 3216/02, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини („Конвенція”), паном Зицем Володимиром Васильовичем („Заявник”) 10 липня 2002 року.

2. Український Уряд („Уряд”) був представлений його Уповноваженими – пані В. Лутковською та пані З. Бортновською.

3. 2 липня 2003 року Суд надіслав заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до статті 29 § 3 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1959 році та проживає в місті Нововолинську Волинської області, Україна.

5. 2 серпня 2000 року заявник зазнав виробничої травми та втратив 80% своєї працездатності.

6. 30 січня 2002 року Нововолинський міський суд зобов'язав ДП Шахта «Нововолинська» («Шахта») виплатити заявнику 65.767,80 грн. (10.860 ЄВРО) компенсації у зв'язку із втратою працездатності. Згідно цього рішення суду Нововолинське управління фонду соціального захисту має виплатити заявникові одноразово 2.301,30 грн. (380 ЄВРО) та протягом одного року щомісячно виплачувати по 615,05 грн. (102 ЄВРО) компенсації за втрачений заробіток.

7. 22 березня 2002 року відділ виконавчої служби Нововолинського міського управління юстиції (ДВС) відкрив виконавче провадження щодо виконання рішення на користь заявника.

8. 18 квітня 2002 року ДВС повідомила заявнику, що рішення суду на його користь не виконано у зв'язку з чисельними виконавчими провадженнями проти боржника та недостатністю коштів останнього. Також ДВС повідомила заявнику, що процедура примусової реалізації майна, яке належить боржнику зупинена Законом «Про введення мораторію на примусову реалізацію власності» від 29 листопада 2001 року.

9. У 2002 році заявник звернувся до Нововолинського міського суду зі скаргою на бездіяльність начальника відділу ДВС щодо виконання рішення суду, винесеного на його користь. 26 листопада 2002 року суд виніс рішення на користь заявника, визнав, що бездіяльність державної виконавчої служби є незаконною та зобов'язав начальника відділу державної виконавчої служби здійснювати нагляд за виконанням рішення.

10. 27 грудня 2002 року, 24 березня, 15 серпня та 19 грудня 2003 року заявнику в цілому було виплачено 3.200 грн. (350 ЄВРО) на виконання рішення, винесеного на його користь.

11. 28 січня 2004 року суму в розмірі 58.917,80 грн. (9,730 ЄВРО), було переведено на банківський рахунок заявника, з яких 589.04 грн. (98 ЄВРО) стягнуто банком для оплати банківських послуг.

12. 26 березня, 28 квітня та 17 червня 2004 року заявник отримав 2.550 грн. (422 ЄВРО), 900 грн. (149 ЄВРО) та 200 грн. (34 ЄВРО) відповідно.

13. 17 червня 2004 року відділ державної виконавчої служби закрив виконавче провадження у зв'язку з повним виконанням рішення Нововолинського міського суду від 17 липня 2002 року в частині присуджених виплат.

14. Заявник не оскаржив рішення виконавчої служби від 17 червня 2004 року до національного суду.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

1. Відповідне внутрішнє законодавство викладене в справі "*Ромашов проти України*" (№ 67534/01, §§ 16-18, рішення від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНІСТЬ

16. Заявник скаржився на неспроможність органів державної влади в повному обсязі та вчасно виконати рішення Нововолинського міського суду від 30 січня 2002 року в частині присуджених стягнень. Він посилався на статті 6 § 1 та 13 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1, у відповідних частинах яких зазначається.

Стаття 6 § 1

«Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків (...), має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. ...»

Стаття 13

«Кожен, чії права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи.»

Стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користування майном відповідно до загальних інтересів...»

17. Суд зазначає, що Уряд не надав заперечень стосовно прийнятності викладених вище скарг заявника.

18. Крім того, Суд зазначає, що викладені вище скарги заявника складаються з двох частин: з одного боку - невиконання рішення суду, а з іншого - надмірний строк виконавчого провадження стосовно виконання цього рішення. Кожний аспект має бути розглянутий окремо.

А. Скарга заявника щодо невиконання рішення суду

19. Заявник стверджує, що рішення суду не було виконано в повному обсязі, оскільки державна виконавча служба ще винна йому суму, стягнуту банком за переказ на банківський рахунок частини коштів, присуджених йому рішенням суду.

20. Суд зазначає, що 17 червня 2004 року державна виконавча служба встановила, що кошти, які належало сплатити згідно рішення суду, що є предметом розгляду, були виплачені заявникові у повному обсязі. Заявник не оскаржив таке рішення на національному рівні. Тому він не може вважатися таким, що вичерпав всі національні засоби правового захисту, доступні йому згідно законодавства України. Таким чином, ця скарга має бути відхилена згідно статті 35 §§ 1 та 4 Конвенції.

В. Скарга заявника щодо надмірного строку виконавчого провадження

21. Суд, в світлі своєї практики, вважає, що скарга заявника згідно статті 6 § 1 Конвенції щодо неспроможності органів державної влади вчасно виконати рішення суду, винесеного на користь заявника, порушує серйозні питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких потребує розгляду справи по суті. Суд не знаходить підстав відхилити цю частину заяви. З тих самих міркувань приймаються до розгляду скарги заявника за статтею 13 Конвенції та статтею 1 Протоколу № 1.

С. Інші скарги

22. Заявник також скаржиться на порушення статті 17 Конвенції та статті 2 Протоколу № 1, оскільки він не зміг надавати кошти на освіту дітей внаслідок невиконання рішення суду, винесеного на його користь.

23. Суд вважає цю частину заяви повністю необґрунтованою, а отже, такою, що має бути відхилена як явно необґрунтована відповідно до статті 35 §§ 3 та 4 Конвенції.

II. ЩОДО СУТИ

А. Скарги заявника за статтею 6 § 1 Конвенції та статті 1 Протоколу №1

24. У своїх зауваженнях Уряд наводив аргументи подібні тим, що викладені у справах *“Ромашов проти України”* та *“Войтенко проти України”*, зазначаючи, що порушення статті 6 § 1 Конвенції або статті 1 Протоколу № 1 не було (див., *“Ромашов проти України”*, № 67534/01, § 46 та 47, 27 липня 2004 року та рішення *“Войтенко проти України”*, № 18966/02, §§ 43 та 48, 29 червня 2001 року).

25. Заявник не погодився.

26. Суд зазначає, що рішення Ново волинського міського суду від 30 січня 2002 року залишалося невиконаним більше ніж 2 роки та 2 місяці. Він також зазначає, що не дивлячись на той факт, що борг виплачувався заявнику окремими частинами, основна частина присуджених з Шахти стягнень повністю була виплачена заявникові тільки після того, як справу було надіслано на комунікацію до Уряду.

27. Суд нагадує, що він вже встановлював порушення статей 6 § 1 та статті 1 Протоколу № 1 у справах щодо скарг, подібних цій (див., наприклад *“Шарко проти України”*, № 72686/01, §§ 40-42 та 48, 19 квітня 2005 року та *“Войтенко проти України”*, § 53-55).

28. Дослідивши всі подані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного переконливого факту чи аргументу, спроможного змінити позицію Суду у цій справі. Відповідно, мало місце порушення статті 6 § 1 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1.

В. Скарга заявника за статтею 13 Конвенції

29. Уряд надав заперечення щодо цієї статті, схожі з тими, які Суд вже відхилив у справі *“Ромашов проти України”*, (дивись рішення *“Ромашов проти України”*, §§ 28-33). Тому Суд визначає, що ці заперечення мають бути відхилені. Відповідно, мало місце порушення статті 13 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову компенсацію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

А. Шкода та судові витрати

31. Заявник вимагав загальну суму 4.000 ЄВРО на відшкодування матеріальної шкоди та витрат на юридичних послуги, послуги перекладача та поштові послуги. Він також вимагав 5.000 ЄВРО на відшкодування моральної шкоди. Заявник стверджував, що він зазнавав матеріальних втрат та моральних страждань в результаті того, що державні органи були не спроможні виконати рішення суду вчасно.

32. Уряд заявив, що заявник не обґрунтував суми, які вимагає щодо матеріальної та нематеріальної шкоди, та зауважив, що саме визнання порушення буде достатньою справедливою сатисфакцією. Уряд не заперечував проти поштових витрат заявника.

33. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості відповідно до статті 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику загальну суму 1.500 ЄВРО відшкодування матеріальної та моральної шкоди та судових витрат.

В. Пеня

34. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

З ЦИХ ПІДСТАВ, СУД ОДНОСТАЙНО

1. 1. *Оголошує* прийнятними скарги заявника за статтею 6 § 1 та 13 Конвенції та статтею 1 Протоколу № 1 щодо невиконання рішення Нововолинського міського суду від 30 січня 2002 року та визнає решту частину заяви непринятною;
2. *Вирішує*, що мало місце порушення § 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що мало місце порушення статті 1 Протоколу № 1;
4. *Вирішує*, що мало місце порушення статті 13 Конвенції;
5. *Вирішує*:
 - (а) Протягом трьох місяців з моменту, коли рішення стане остаточним згідно зі статтею 44 § 2 Конвенції, Держава-відповідач має сплатити заявникові в українських гривнях за курсом на день виплати платежу 1.500 ЄВРО (одну тисячу п'ятдесят ЄВРО) відшкодування матеріальної та моральної шкоди та судових витрат,

та будь який податок, який може підлягати стягненню з зазначеної суми;

(b) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названу суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 4 жовтня 2005 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

(підпис)

С. ДОЛЛЕ

Секретар

(підпис)

ДЖ.-П. КОСТА

Голова